

condlieutenanter, kunne de gaae over i den næſtældſte Claſſe af Officeerſkolen, men der forekommer mig at være nogen Ulighed heri; thi det er ikke de Kundſkaber, En har havt, ſom han kan benytte i den næſtældſte Claſſe af Officeerſkolen, men dem, ſom han har, og fordi En ſom Dreng paa 16 Aar i en Reaſſſole har havt diſſe Kundſkaber, er det derfor ikke ſagt, at han har dem ſom Aaarig Mand, naar han ſkal bruge dem i Officeerſkolens næſtældſte Claſſe. Staar det nu for Secondlieutenantsclaſſen ſaaledes, at En har større practiſt Færdighed — alſaa er fortrinsviis ſtillet til at være Lieutenant — men en Anden er mindre vel ſtillet, men har denne Examen, er jeg ikke overbeviſt om, at ikke Henſyn til de theoretiske Fortrin kunne lede de Bedkommende til at vælge den Sidſte fremfor den Førſte, uagtet vi efter den hele Tankegang maatte antage, at denne maatte blive foretrukken. Jeg troer derfor ikke, at vi ſkade Tanken det Mindſte, i alt Fald ikke Righedsſtanken, eller at vi foruſelpe Nogensomhelſt ved at blive ſtaaende for denne Claſſes Bedkommende ved det, ſom vi vedtog ved 2den Behandling. Have de kun Kundſkaberne, kunne de idag afgaae fra den yngſte Claſſe og imorgen tage Prøve for den næſt yngſte Claſſe og gaae videre, og kun de, der ikke have Kundſkaberne, maae blive i den næſt yngſte Claſſe. Dette Forſlag var ſtillet af den ærede Krigsminiſter, og det adopterede man her, fordi man maatte antage, at det var nogenlunde ſaaledes, at man kunde tiltræde det. Jeg kan ikke anerkjende, at de Forandringer, der ere vedtagne i Landſtinget, ere Forbedringer. Det ſidſte Punktum i § 92, ſom jeg ogſaa ſætter Priis paa at faae kaſtet bort, lyder ſaaledes: „Med Miniſterens Tilladdeſe kunne ogſaa Andre paa egen Bekoſtning beſtage i Underviisningen i de to ældſte Claſſer.“ Jeg indſeer ikke, hvor til det ſkal føre. At Andre kunne høre diſſe Forelæſninger, er Noget, Krigsbeſtyrelſen, naar der er Plads i Skolelocalet, kan tillade, men at man ſkal oprette en Officeerſkole, hvor der gives fri Underviisning ikke blot til dem, man ſkal benytte til Befalingsmænd, men ogſaa til Andre, forekommer mig mærkeligt, naar man allerede har koſtet ſaa Meget paa videnskabelige Anſtalter ſom vi i Forhold til vort Lands

Størrelſe. Jeg troer ikke, at det er rigtigt at optage en ſaadan Beſtemmelse i Loven. Der er nemlig en Tvivl her tilſtede, om ikke den Beſtemmelse maaſkee ſiden kan blive til noget Andet, end hvad den nu tænkes anvendt til. Naar man antager, at man ad den foreſlaaede Wei ikke ſaa lige ſaarer Officere videnskabeligt dygtige nok, ſaaledes ſom man nu engang vil ſtille Fordringerne, eller i ſaa stort Antal, ſom man ſuffer til de ſpecielle Vaaben, medens man ved Hjælp af denne Beſtemmelse vil have ſikret ſig videnskabelige Kræfter, ſaa er der kun et lille Trin til at hæve den Beſtemmelse, at man ſkal have været Menig og Undercorporal ogſaa for at komme ind i de ſpecielle Vaaben; thi ſaa kan man ſige: nu maae vi have en Regel, hvorefter de, der have gjenneſgaaet denne Claſſe, uden videre kunne blive Officere, da det jo har viiſt ſig, at denne lange Wei, hvorefter man ſkal avancere fra Menig til Officeer, ikke her holder Stik. Det kan let lade ſig gjøre, naar man ſaſtſætter dette, og jeg ſætter derfor Priis paa at faae vedtaget Forſlagene Nr. 6 og 8 b. De øvrige Forſlag ſkal jeg, uagtet jeg gjerne ſeer dem vedtagne, ikke opholde mig videre ved, men nogen overordentlig Vægt kan jeg ſelvſølgelig ikke tillægge dem, og jeg ſkulde derfor heller ikke have været med til at ſtille Forſlag til Forandringer i Lovforſlaget, ſaaledes ſom det er kommet fra Landſtinget, derſom navnlig ikke det Forhold, der indeholdes i Forſlaget Nr. 13, trængte til nærmere at omhandles her. Det angaaer den nye Paragraph, ſom man ogſaa har villet kalde „Dødningshovedet“, eller hvad det er. Det forekommer mig dog, at det er at ſee Spøgelſer ved høilys Dag at ville troe, at en ſaadan meget uſtylbig Beſtemmelse kan være ſtillet i den Henſigt at ville begrave Loven. Jeg ſkal i alt Fald meget forvare mig mod den Tanke at have været med at ſtille Forſlaget i en ſaadan Henſigt, og det, at Medlemmer, der have ſtemt mod Lovforſlaget, have ſluttet ſig til dette Forſlag, er jo dog ikke noget Vidnesbyrd for, at ſelv diſſe Mænd kunne have den Henſigt gjennem denne Paragraph, alſaa ad en Omvei at faae deres Dniſſe opfyldt. Jeg har hidtil betragtet det ſom en Selvfølge, ſom Noget, hvorom der ikke kunde diſputeres, ſom